

EL CONVIDAT ARA SÍ

Hem guanyat. La revolució feminista és aquí. Som peritaries a governs, parlaments i fàbriques del tèxtil. Potser guanyem una mica menys que els homes, però és cosa de quatre dies. Ho arreglarem.

Cada vegada que veig el triomf del feminisme penso en la mamà. Pobre mamà. Va tenir dotze fills amb tres homes diferents. Se n'hi moria un i ja estava embarassada de l'altre. Semblava com si fessin cua esperant la seva viudetat. Apart la dotzena de fills, la mamà cuidava els seus sogres i una tieta soltera. Rentava la roba, cuinava,

netejava la casa... i mai ni una sola queixa. El dia del seu aniversari sempre deia que era feliç, però jo sé que era per no fer-nos patir.

Quina diferència en tants pocs anys. Jo ara, per exemple, tinc un pis que és una monada, ampli, lluminós, amb un balconet. Setanta metres per nosaltres sols. El meu marit i els tres fillets. Gràcies a la Covid ja no he ni de sortir de casa per treballar i com que les escoles només obren a estones, tampoc els he de portar i em queda un munt de temps per a mi. A primera hora faig l'esmorçar del Paco que és servei públic essencial, (taxista) després desperto als nens i quan els tinc arregladets anem al parc. Els torno a pujar a casa, els deixo amb la veïna i vaig a comprar. Faig el dinar ràpid, dono de menjar als nens abans que arribi el pare perquè amb els nervis de la circulació no està com per aguantar la canalla. El Paco dina de pressa mentre jo faig un mos a la cuina i rento els plats. Una vegada ha fet la migdiada, el Paco torna a marxar i aleshores jo desperto als nens. De tant

dormir estan una mica inflats així que els torno a baixar al parc i allí juguem. Al tornar a casa els dono el berenar i fem una mica de deures, o els ajudo amb una classe virtual i això. Com que donen poca feina jo puc aprofitar per treballar una altra estona. A la feina n'estan molt de mi.

Al vespre, sopem tots junts (menys el Paco que arriba més tard) veiem una estoneta la tele, fico als nens al llit i l'espero a ell perquè no li agrada sopar sol. No parla gaire però m'explica alguna cosa i generalment com que ha passat el dia dins el cotxe i porta l'entrecreix calent, fem l'amor. Res, un plis plas i a dormir.

L'últim pensament és sempre per la mamà. Pobre mamà. Com va patir.

LA KINTA FORKA

AMB GRÀCIA, MALPARITS

Si ens referim a les bones regles catalanes del saber comportar-se, el Teletreball ho està esguerrant tot. Per això avui us volem recordar les bones maneres d'estar.

Davant de la pantalla no ens hem d'inclinar per menjar, ni hem de menjar amb el plat damunt els genolls i, sobretot, no aguantar el plat amb les dues mans, la càmera ens veu sempre.

Una cosa més? Ha sí! Mantenim l'esquena recta per llegir el Mail del cap de torn és digui Johan o Garcia. Diem "hola" i "gràcies" al nostre cap quan ens connectem per reunir-nos i escoltar el seu nou videoclip sobre el rendiment del teletreball malgrat no ens podem treure del damunt la sensació i el mal gust de boca de que avui la jornada s'allargarà dues hores més. No ens hem de rascar el cap quan s'enrotlla sobre la situació pandèmica mundial o lloa a la Fàtima Segura –la seva secretària o amant- i el rei d'Espanya, i fins i tot si toca el tema del sou. Sempre però podem tenir la forquilla a la mà esquerra mentre somniem clavar-la a la seva mà dreta.

Fins i tot quan se'ns diu que estem de sort de poder teletreballar sense haver d'utilitzar guants i mascareta, sí, fins i tot quan som dones i ens hem alliberat dels sostenidors mai podem caure en la gran temptació de pensar que tenim dret a que les factures del consum elèctric, de l'aigua, del paper de wàter i un munt de coses més ens les pagaran com a extra del sou. Una mica de modals, per l'amor de Déu.

Fa bona cara! El teletreball li prova.